

Yarın her şey normalleştiğinde Sulh Ceza Hakimliği bir dönemin bir başka ifadeyle AK Parti'nin engizisyonu olarak hatırlanacak..

'Görünürde suç unsuruna rastlanmayan' 9 yazının müdafaası

Bu tarihi bir dava... Tarihi davaların özelliği salonda yaşananların ve kararların dört duvar arasında kalmamasıdır. Siz beni yargıırken tarihin de sizi ve hepimizi yargılayacak olmasıdır.

Sayın Başkan, Sayın yargıçlar, Sayın iddia makamı...

Savunmama başlarken içinde bulunduğumuz manzarayı yadırgadığımı ve ülkem adına derin üzüntü duyduğumu söylemeliyim. Biz yazı yazmaktan, üstelik herkese açık bir mecrada yazmaktan başka eylemi olmayan gazeteci yazarlar 'terörist' ithamıyla karşınızdayız. Bu doğru, tevil edilebilecek doğru bir fotoğraf değil. Bu işte bir yanlışlık var.

Sanık sandalyesinde oturanlara bakıyorum, teröriste benzeyen kimseyi göremiyorum. Canılığın lekesi kişinin simasına yansır. Tanıklığının bir kıymeti olmadığını biliyorum, ama söylemek zorundayım: O iz buradaki hiçbir yüzde yok.

Biz Türkiye'nin özellikle muhafazakâr mahallenin, AK Parti sokağının yakından tanıdığı insanlarız. Biz terörist değiliz. Düşünen ve düşündüğünü kalemle ifade eden gazeteci, yazarlarız.

Bir Rus atasözü şöyle der: 'Bir ayı yavrusunu yemek istediği zaman onu çamura bular...' Üstümüzü başımızı çamur içinde görenler olabilir. Ama bu sadece sürekli ve yüksek sesle tekrarlanan propagandanın eseridir.

Propaganda ahali üzerinde ancak kısa süre etkisini gösterebilir. Ama gerçeği asla örtemez. Çamurla masumiyet kapatılmaz. Balçıkla güneşin sıvanamayacağı gibi... Gerçek asla propagandaya yenilmez.

Bu tablo bana çok dokunuyor. Bu görüntü demokratik sistemin üzerine bir leke olarak düşüyor. Ve Türkiye bunu hak etmiyor.

Biz yazı yazarak hayatını idame ettiren fikir işçileriyiz. AK Parti iktidarında Ali Bulaç gibi düşünce adamlarının yargılanacağını hiç ummazdım. Dindar mahallenin gazeteci yazarları kanıtı yazı, suçu terörizm, cezası müebbet ile yargılanıyor. Hayal edilemezdi ama gerçek oldu. Gerçek hayali bile aştı.

Yakından biliyorum; AK Parti'nin Türkiye rüyası bu değildi. 'Düşünce' özgür olacaktı. Kanatlanıp kuş gibi her yere uçacaktı. 'Yasaklar' yasaklanacaktı. Rüya hayal, gerçekler Silivri oldu. Sanık sandalyesinde oturanlara bakınız. Bu fotoğraf dünya döndükçe unutulmayacak. Özgürlük türküleriyle iktidara gelen AK Parti'nin 'utancı' olarak hatırlanacak.

Bu işte bir yanlışlık var.

AK Parti'nin dünyanın dört bir yanındaki mazlumların sorunlarıyla ilgilenmesi çok güzel... Takdirle karşılıyorum. Ama eksik. Silivri'deki mazlumları da görmeye çağırıyorum. AK Parti'nin kuruluş felsefesi ve misyonu, sırf yazı

yazdığı için ağırlaştırılmış müebbetle yargılanan düşünce adamlarına da ilgi göstermeyi zorunlu kılar.

Ey Numan Kurtulmuş, Ali Bulaç bir terörist midir?

Ey Naci Bostancı, Ahmet Turan Alkan bir terörist midir?

Ey Tuğrul Türkeş, Mümtazer Türköne bir terörist midir?

Ey Abdullah Gül, Şahin Alpay bir terörist midir? Ben bir terörist miyim?

Akıl ve vicdan sahibi AK Partililere soruyorum: Biz terörist miyiz?

Ali Bulaç'a, Ahmet Turan Alkan'a, Mümtazer Türköne'ye, Şahin Alpay'a, bana terörist diyenin vicdanından şüphe ederim.

Haksızlıklar, hukuksuzluklar karşısında susan insanın makbul olmadığını AK Partililer iyi bilir. Konuşmak için gün bugündür. Yarın çok geç olur... Yarın dili olan da olmayan da konuşacak.

Evet... Bu işte bir yanlışlık var. Türk yargısının bu yanlışlığı düzeltereğine inancım tam. Adalet de bunu gerektirir.

Sayın Yargıçlar...

Sade, yalın ve basit cümlelerle savunma yapmaya çalışacağım. Bugün milattan sonra 19 Eylül 2017. Bu, tarihi bir dava. Burada yaşananlar, söylenenler, alınacak kararlar dört duvar arasında kalmayacak. Kitaplara konu olacak. Etkileri çok geniş alana yayılacak ve tarihin derinliklerinde yankılanacak. Biz gazeteciler tarihin nabız atışını dinler, sesini duyarız. Tarihin hükmüne yardımcı olacak notları biz tutarız. Biz tarihin yardımcılarıyız.

Tarihi davaların en bariz özelliği: 'şudur: 'Yargıçlar sanıkları yargıladığını zannederken aslında tarih bu salondaki herkesi yargılamaktadır.' Evet, sizler de yargılanıyorsunuz. Tarihin öyle kuvvetli hafızası vardır ki en ufak ayrıntıyı bile not eder. Ve bir gün gerçeği herkesin yüzüne çarpar. Bugüne kadar hiç kimse tarihe hesap vermekten kurtulamadı.

Ben 2017 Türkiye'sinde 'Olağanüstü Hal' şartlarında yargılanıyorum. Olağan bir soruşturma süreci yaşamadım. Anayasa ve yasalardan kaynaklanan haklarım kısıtlandı. Ben 14 aydır mahpusum. Tam 420 gündür bugünü bekliyorum. Dile kolay 420 koca gün... Bu başkası için sıradan bir rakam olabilir. Mahpushanede gün uzar, yıl olur. Şairin dediği gibi 'Zindanda dakika farksızdır aydan...'

Mahpusluğumun en zor zamanlarında, ilk günlerinde avukatımla sadece '20 dakika' görüşme hakkı tanındı. O da kamera kaydı ve memur gözetimi altında. 20 dakikalık görüşme de Tutukevi'nin belirlediği zaman diliminde yapılmak zorundaydı. Daha sonra 20 dakika, 1 saate çıktı. Ama o 1 saatin vaktini de yine hapishane yönetimi tespit etti. Hafta içi duruşma günlerine denk geldiği için çok az avukat görüşmesi yapabildim. Yine baş başa değildik, kayıt altındaydık, kameranın ve memurun gözleri üzerimizdeydi.

Mahkemenin kararına rağmen 'savunma odası' hakkını tam kullanamadım. Bayram tatili, idari izin ve arama gerekçesiyle 'savunma odası' kapalıydı. Savunma

metnini Arife günü tatil olduğu için avukatıma DVD’de veremedim. Bahane olarak DVD’yi inceleyecek personel olmadığı söylendi.

Bütün hukuk sistemlerinde ‘kutsallığına’ vurgu yapılan ve hukukun olmazsa olmazı savunma hakkım alabildiğine kısıtlandı. Şimdi burada ‘Nerede kaldı savunma hakkının kutsallığı?’ diye sormak hakkım. Ve soruyorum.

SAYIN YARGIÇLAR

Mesleğim gereği çok duruşma izledim. Adliye Sarayları’na aşınayım. Fakat sanık sıfatıyla ilk kez mahkeme huzuruna çıkıyorum. Bu psikolojik atmosferin yabancısıyım. Yani acemi bir sanığım. Eğer burada dağınık görüntü sergilersem, farkına varmadan kusur işlersem deneyimsizliğime verin, anlayışla karşılayın.

27 Temmuz 2016 günü, sabah saatlerinde gözaltı kararı verilen gazeteciler arasında ismimi görünce biraz heyecanlandım. Ama daha çok meraklandım. Hakkımda ‘kanunların suç saydığı’ hangi gerekçeyle, hangi bahaneyle gözaltı kararı çıkarıldığını çok merak ettim. O gün, evde sabırsızlıkla gün boyu polislin gelmesini bekledim. 12 saat sonra kapım çalındı. Bir terörist oturup evde polislin gelmesini bekler mi? Var mı dünyada örneği? Bu bile masumiyetimin davranışla sergilenen kanıtıdır.

Buradaki ayrıntı önemli... ÇÜNKÜ...

12 saat gibi uzun süreye rağmen kaçmaya teşebbüs etmedim, adres değiştirmek aklımın ucundan dahi geçmedim. Tutuklama gerekçesi olarak gösterilen ‘kaçma şüphesi’ benim için söz konusu olamaz. Karar verirken bu gerçeğin dikkate alınmasını istiyorum.

Polis ‘Emniyet’e kadar gideceğiz’ dedi. Evde arama yapmadı. Bilgisayarına el koymadı, telefonumu almadı. Bunun polislin inisiyatifi değil, savcılığın kararı olduğunu biliyorum.

Bu ayrıntı da önemli... ÇÜNKÜ...

‘Tutuklama gerekçelerinden’ sayılan delil karartma benim için mevzubahis olamaz. Delilin karartılacağı asıl mekân evdir.

Ankara Emniyeti’nde iki gün kaldım. Ortam, nezaret şartları kelimenin tam anlamıyla felaketti. Guantanamo’dan eksiği ‘tek tip elbisesiydi’. 7-8 kişilik hücrede 30’un üzerinde insan...

Ankara’dan İstanbul’a nakil işkenceydi. Gece yarısı, bir minibüsle yola çıktık. Polis bileklerime önce sıkıca ters kelepçe taktı. Sonra düzeltti. Yolculuk sigara dumanları arasında geçti. Polisler yol boyunca sigara içti. Sabah namazını kılmak istediğimi söyledim. Polisten kesin bir ‘hayır’ cevabı aldım. İstanbul’da nezarethanede fazla tutulmadım. İki gün sonra sabah erken saatte ‘Emniyet Sorgusu’ için çağırıldım. Bu esnada merakım zirveye çıktı. Nihayet hakkımda iddia olunan suçlarla yüzleşecektim. Yasaların suç saydığı söz, yazı ve eylemimin ne olduğunu öğrenecektim... Acaba ne soracaklardı? Ne sorabilirlerdi?

Sorgu başlarken polisler ‘etkinlik pişmanlık’ maddesini hatırlattı. Bir suçum

yok ki pişman olayım. Suçsuz olduğuna inanan bir insan etkin veya pasif pişmanlıktan nasıl yararlanabilir. Eğer kanunların suç saydığı yasa dışı bir eylemim olsaydı pişman olmaktan zerrece çekinmezdim. Bugün de böyle düşünüyorum.

Kendimden emin barodan gelen avukatla birlikte sorgu için polislerin karşısına çıktım. 1, 2, 3, 4, 5... Hiç şahsıma özel soru yok. Suç isnadı yok. Anket sorularından farksız... Bu soruları rahatlıkla 80 milyon kişiye sorabilirsiniz. Dayanamadım polislere dedim ki: 'Lütfen bana gözaltına alınmamı gerektirecek suçlarla ilgili sorular sorun. Tepkim karşısında şaşırdılar, çaresizce 'Aşağıdaki soruları bekle, orada vardır...' diye geçiştirdiler.

Ama nafile... O sorular da öncekilerden farksız. Bir anketi cevaplandırır gibi yanıtlar verdim. Avukatım 'Tamam serbestsin, bu sorularla asla tutuklama olmaz' dedi. Herhalde asıl soruları Savcı soracak diye düşündüm. Savcıya çıkmayı beklerken gece yarısı kendimi Sulh Ceza Hakimi'nin karşısında buldum. Oysa Savcının soracağı sorulara muhatap olmak isterdim.

Ben Ankara gazetecisiyim. Birçok olayın perde arkasına vakıfım. Sulh Ceza Hakimliği'nin hangi gerekçelerle ihdas edildiğini yakından biliyorum. Sır da değil zaten... İktidar sözcüleri tarafından açıkça ifade edildi. Sulh Ceza Hakimliği müessesesi bir siyasi projenin ürünü. Misyonu belli: 'Ankara'nın havasına göre kararlar vermek'.

Yarın her şey normalleştiğinde Sulh Ceza Hakimliği bir dönemin bir başka ifadeyle AK Parti'nin engizisyonu olarak hatırlanacak.

Bir grup gazeteci gece yarısı kararın tebliği için duruşma salonuna alındık. Hâkim mahcup bir ifadeyle 'Hepinizi tutukluyoruz' dedi. Ve cübbesini bıraktı, gitti... 'Avukatları da mı tutukladı acaba' diye onların bulunduğu bölüme baktım. 'Hepiniz'den maksat sadece biz gazeteciler imişiz.

Ve merakım giderilmeden, suçumu öğrenmeden, kendimi sıcak bir Temmuz gecesi Silivri Zindanı'nda buldum. Ağır demir kapı üzerime kapandı. Parmaklıkların arasında kalakaldım.

Bir insanı tutuklamak, özgürlüğünden etmek, düzenini tarumar etmek, hayatıyla oynamak bu kadar kolay mı? Hiçbir maddi kanıt, şüphe, emare olmadan hakkımda tutuklama kararı verildi. Hem ilk tutukluğum hem de sonrasındaki 'devam kararlarının' gerekçeleri hukukilikten, kanunilikten ve adaletten uzaktı. Özgürlüğüm elimden alındı. Telafisi mümkün olmayan maddi, manevi zararlara uğradım. Ben sabit ikametgâh sahibi, işi gücü olan biriyim. Haksız, hukuksuz ve sebepsiz yere tutuklanmam sadece beni değil ailemi de mağdur etti. Sosyal bir kişilik olarak dünyaya sığmazken küçük bir koğuşa tıkıldım. Tecrit şartlarında yaşamak zorunda bırakıldım. Sağlık sorunlarım, kronik hastalıklarım vardı. İçeride ağırlaştı. Tutuklama kararı veren Sulh Ceza Hakimi'nin yüzü uzun süre gözümün önünden gitmedi. Tutuklandığım o akşamı ömür boyu unutmayacağım. Ve sorumlulardan şikayetçiyim...

Dosyada hakkımda ne olduğunu öğrenmek istedim ‘Soruşturma gizli’ dediler. Sonradan ortaya çıktı ki, sessizlik gizlilikten değil söyleyecek bir şeyleri olmadığı içinmiş. Bomboş bir dosya yani. Anlatınca siz de göreceksiniz. İddianameyi beklemekten başka seçeneğim kalmadı. Maalesef bu ülkede vatandaşın hakkını, hukukunu koruyacak mekanizmalar yok. Bütün sistem devleti daha doğrusu ‘siyasal iktidarı’ koruma ve kollama üzerine kurulu.

Oysa AK Parti 2002’de yola çıkarken bütün vaatlerinin temelinde bu dengesizliği vatandaş lehine bozmak vardı. Politikaların odağı insan olacaktı. Bireyin hukuku, vatandaşın hak ve hürriyetleri korunacaktı. Sloganlar Önce İnsandı. İnsanı yaşat ki devlet yaşasındı. Ama şimdi varsa yoksa devlet... Bazıları devlet-perest oldu.

AK Parti ilk yıllarda bu yolda yürüdü. Ama sonra makarayı geri sarmaya başladı. Kuruluş felsefesini, değerlerini unuttu. Kendi misyonuna ters düştü. Partinin kurucu isimlerinden Abdullah Gül bir ay önce AK Parti’nin 16. kuruluş yıldönümünde ‘AK Parti kuruluşundaki değer ve politikaları kendine yeniden rehber edinip, evrensel demokrasi kriterleriyle kendi değerlerini mezcederek yoluna devam etmelidir.’ diye uyarı nitelikli mesaj verme gereği duydu. Aynen ben de böyle düşünüyorum. Biraz sonra anlatacağım politik eleştirilerimin de mahiyeti bu.

Yanlış anlaşılmasın, benim devletle bir sorunum yok. Bir tarafım Çerkez, devletin ne demek olduğunu bilirim. Devletin hassasiyetlerini anlıyorum da vatandaşın hukuku ne olacak? İsyanim ‘devlet’ erkini elinde bulunduran siyasal iktidarların baskıları karşısında bireyin vatandaşın hükümsüzlüğüdür, çaresizliğinedir. Ve hak arayışları kanallarının tıkanmasıdır.

Şimdi ben suçsuz ve haksız yere zindana atıldığımı kime, nasıl anlatayım? Adalet çılgınlığını duyacak bir kulak yok? AK Parti mi? O sağır ve dilsiz... Dicle’nin kenarında otlayan kuzuyu kurt kaptı. Ey Ömer neredesin?

Tutukluluğumun devamı yönünde verilen kararlar konusunda sadece bir kez bilgilendirildim. Sulh Ceza Hakimliği her ay otomatikçe bağladığı ‘tutukluluğun devamı’ kararını bana tebliğ etme zahmetinde dahi bulunmadı. İtiraz dilekçeme cevap bile vermedi. Kendimi aylarca çaresiz, içeriye tıkılmış ve unutulmuş bir mahpus gibi hissettim. İddianameye kadar ‘sabır cemil’ ile (güzel bir sabırla) beklemekten başka seçeneğim kalmadı.

Beklenen iddianame, tam 300 gün sonra çıktı. İlk haberler iktidar medyasında yer aldı. Oralarda da merakıma cevap olacak detaylara rastlamadım. Sadece Savcının ‘3 müebbet’ talebinden haberdar oldum. Suçumu öğrenmeden, müebbetlik olduğumu öğrendim. Soruyorum bu olağan bir hal midir? Dosya sanığa ve avukatına gizli ama bir takım medyaya ayan... Bunu da tarihe havale ediyorum.

SAYIN YARGIÇLAR

Mahkemenin kabulüyle iddianame birkaç gün içinde elime geçti, 3 müebbetlik iddia, kuşku ve delilleri bir an önce görmek için hızla okumaya başladım. Yok,

yok, yok... Ne iddia, ne kuşku, ne kanıt... Bomboş. Mesleğim gereği çok iddianame okudum. Hukukçu değilim. Fakat davalar konusunda az-çok fikir sahibiyim. Bu kadar boş, iddiaların delille desteklenmediği, sanıkla suçun ilişkilendirilmediği bir iddianameyi ilk kez görüyorum. Bir kere dil, hukuk dili değil. 62 sayfalık iddianame hukuk üslubuyla yazılmamış. Kelimeler, kavramlar konjonktürel ve politik. Bir iddianameden çok, ancak marjinal dergilerde, ucuz sitelerde yayınlanabilecek siyasi bir makaleyi andırıyor.

Ama iddia makamının talebi çok ağır: Üç müebbet... Şaka mı bu? Hangi suça, hangi kanıtlara dayanarak müebbet? Altı boş... Desteksiz, dayanaksız, mesnetsiz havada asılı bir talep. Ama iş ciddi... Yargı şaka yapmaz. Müebbedin şakası mı olur? Yine de birkaç gün mizah filmlerinin unutulmaz repliklerinden 'Ağam bizimle eğleniy...' cümlesi dilime pelesenk oldu. Birilerine belki eğlence ama bana ve yakınlarıma işkence...

İddianameye göre ben silahlı örgüt üyesiymişim... Anayasa'yı değiştirecekmışim, Hükümeti yıkacaktım, Meclis'e darbe yapacaktım... Nasıl mı? Yazı yazarak... Suç unsuru sadece yazı. Yani düşünce...

İddianamede 9 yerde isimden ve yazılarımdan bahsediliyor. 8'i sadece yazı başlığı, biri de bir yazıdan iki cümlelik alıntı. Yazılara ilişkin somut suçlama yok. Hepsine tek tek cevap vereceğim. 3 müebbet İstenen 9 yazınının neden bahsettiğini anlatacağım. Şunu özellikle söylemek istiyorum: Burada yargılanan gazetecilik. Ben yazı yazdığım için huzurunuzdayım. İddianameye göre yazı yazmak suç. Çünkü başka eylemim yok. Oysa gazetecilik suç değildir.

SAYIN YARGIÇLAR!

Bu iddianame bu yönüyle de dünya hukuk ve medya tarihine geçecek. Ben müebbetlik yazı yazmış bir gazeteci olarak hatırlanacağım. Yargılanmaktan korkmuyorum. Bu toprakların kaderi... Gazetecinin, yazarın, fikir ve düşünce üretenin yolu mahkemeye çok düşüyor. Nazım Hikmet'ten, Necip Fazıl'a, Ali Bulaç'tan Hikmet Çetinkaya'ya mukadderat ne yazık ki değişmiyor. Cezaevleri düşünce suçlularıyla dolu. Özgürlük, demokrasi ve adalet vaat eden AK Parti iktidarında yoğunluğun artması benim için ayrıca üzüntü kaynağı.

İddianamede yer alan 9 yazı kendini savunacak durumda. Ayrıca benim özel gayret göstermem gereksiz. Hepsinin içeriği temiz. Kanunların suç saydığı en küçük ifade yok. Harfler, kelimeler, cümleler tertemiz. Bırakın kanıtı, şüpheyi bile yer yok.

Dostoyevski 'Suç ve Ceza'da' der ki: '100 tavşandan bir at oluşturamayacağınız gibi 100 kuşkudan hiçbir zaman bir kanıt oluşturamazsınız'.

Bırakın 100 şüpheyi, 1 kuşku kırıntısı yok. Hukuk ve Adalet benden yana. Anayasa ve kanunlar arkamda. Evrensel hukuk kriterleri benim yanımda. O yüzden çok rahatım. Üzerimde 3 müebbet talebinin ağırlığı yok. O yüzden kuş gibi hafifim.

Basın Kanunu, TCK ve Anayasa yürürlükte olduğuna göre işim çok kolay.

Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesini ve evrensel kriterleri hatırlatmaya gerek duymuyorum.

İddianamede şahsıma ilişkin yani Mustafa Ünal'ın suçu şu, kanıtı budur demiyor. İsmim genel değerlendirmeler içinde geçiyor. Ne olayların anlatımında ne de suçun tanımlanmasında bireyselleştirme yapılmış. Tüm sanıklar için ortak metin hazırlanmış. Ben hakkımdaki suçumu bilsem lafı bu kadar dolandırmadan direkt savunmaya geçerdim. Ben, iddia makamının yapmadığını yaparak, şahsıma düşen isnatları, yazılarıma ve istenen cezaya bakarak izah etmeye çalışacağım.

Bu iddianame sıradan bir metin değil. Tarihe mal olmuş bir resmî belge. Bu yüzden 420 gündür hapisteyim. Hakkımdaki suçlamaların afaki değil, açıkça kanunda karşılığının olması gerekirdi. İddia makamının suçumu açıkça göstermesi gerekir ki ben de savunmamı rahatlıkla yapabileyim. Görünürde suç unsuru bulunamamışsa kelime ve akıl oyunlarına başvurulamaz. Yok yere kimse suçlanamaz. Ben somut ve maddi kanıtlara dayanmayan dolaylı ve afaki suçlamalara karşı savunma yapmak zorunda bırakılıyorum. Oysa sanık suçsuzluğunu ispatlamak zorunda değil.

Bütün hukuk sistemlerinde ispat sorumluluğu iddia sahibine düşer. Bizim sistemde de sanık suçsuz olduğunu kanıtlamak zorunda değildir. AİHS'nin ADİL YARGILANMA HAKKI'nı düzenleyen 6'ncı ve CMK'nın 147/1-e maddelerine göre SUSMA HAKKI bulunan –ki bu hak bana tanınmadığı takdirde tazminat hakkım doğacaktır (CMK, m. 141)- bulunan sanıktan suçsuzluğunu kanıtlanmasını istemek bilgisizliğin de ötesinde tam bir adalet skandalıdır. Buna karşılık iddia makamı suçu ve o suçu sanığın işlediğini kanıtlamak zorundadır. Yargıçlar ise yüzde bir kuşku bulunduğu takdirde sanığı aklamak zorundadırlar.

Bunun böyle olup olmadığını gelişmeleri izleyerek ve yaşayarak göreceğiz. Yine de ben savcıya düşeni bütün bunlara karşın yapmaya çalışacağım. Suçsuzluğumu size ispat edeceğim. Bunu yaparken tek düşüncem var: Adaletin tecellisi... Söylediklerimi 420 gündür haksız yere hapis yattığına inanan bir mahpusun adalet çılgılığı olarak görün.

Sayın yargıçlar...

Basın Kanunu'nun 26. Maddesine göre bir gazete yazısının ömrü sadece 4 aydır. 120 gün yani. Eğer yazılarda suç olduğu düşünülüyorsa – ki gazeteler basın savcısının sürekli takibi altındadır – 4 ay içinde dava açılması gerekirdi. Bu kanun iptal edildi mi? Hayır. Hala yürürlükte. O zaman geçmiş olsun... Hak düşürücü süre geçmiştir. Yazılar sizlere ömür. Ölü ve yok hükmünde. Ölüyü diriltmek sadece Allah'a mahsus... Yargının böyle bir kudreti yok.

İddianamede hakkımda yazıdan başka bahis olmadığına göre dava burada biter. Sırf bu yüzden Anayasa Mahkemesi'nden olmadı, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nden dönmesi kaçınılmaz. Bundan sonra gidilecek yolun 'çıkamaz' olduğunu görmek için ille de yolun sonuna kadar yürümeye gerek var mı?

Takdirlerinize bırakıyorum.

TCK 309-311 ve 312. maddelerini defalarca okudum. Her maddenin ilk cümlesi ‘cebir ve şiddet kullanarak’ diye başlıyor. Cebir ve şiddetin ne olduğu tartışmaya mahal bırakmayacak kadar açık. Akıl sahibi her insan anlayabilir. Bu maddelerde tanımlanan suç eyleminin en önemli unsuru, yani maddi unsuru cebir ve şiddet.

Bir yazıda bir gazeteci ‘cebir ve şiddet’ suçu işleyebilir mi? Hayır. Çok çok cebir ve şiddet övülebilir. Onun da müeyyidesi ayrı. Gazete yazısına cebir ve şiddet muamelesi yapan örnek var mı dünyada? Asla yok.

İddianame ‘3 müebbet’ isterken cebir ve şiddetin somut ve maddi kanıtını göstermek zorunda değil mi? Nerede delil? Hangi yazıda, hangi cümlede, hangi kelimedede cebir ve şiddetin kullanımını söz konusu? Kanıtı geçelim kuşku var mı? Varsa nerede?

Benim günlük yaşamımda ve yazı hayatımda cebir ve şiddete yer yok. Bugüne kadar kimseye karşı şiddet kullanmadım, cebir uygulamadım. Yaşamım boyunca kavgaya karışmadım. Benim fıtratım cebir ve şiddetle bağdaşmaz.

Ben Ankara gazetecisiyim. Yazılarımda ağırlıklı olarak politik gelişmeler işlenir. Haftada en az üç olmak üzere 20 yıl boyunca binlerce yazı yazdım. Meclis koridorlarından, politik mekanların kulislerinden, siyasi parti merkezlerinden Ankara’nın havasını okuyucuya aktardım. AK Parti – Milli Görüş çizgisine sempatiyle bakan bir siyasi duruşum var. Bunu Ankara’da herkes bilir. Yazılarımda ruhuna da sinmiştir. Hep gerçeği yazmak için çabaladım. Kimin lehine veya aleyhine olursa olsun doğruyu yazmak için ter döktüm.

Mutedil bir mizaca ve şeffaf kişiliğe sahibim. Bu itidal yazılarımda da karakteri olmuştur. 20 yıldır hiçbir yazım dava konusu olmadı. Anlayacağınız hakaret suçu bile işlemedim. Sabıka kaydım yok. Politikanın gündemindeki her konuyu yazdım. Her siyasetçiyi yazdım. Yeri geldi, eleştirdim. Tepki gösterdim. Ama üslubumu bozmadan... Adli sicilim temiz. Ta ki bu iddianameye kadar... Sorun bende değil bu iddianamede...

Mesleğim icabı siyasi liderlerle yakın ilişki içindeyim. En sağdan en sola. Hepsiyle baş başa sayısız görüşme yaptım. Programlarına iştirak ettim. Sayın Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan’ı ziyaretine gittiğim Pınarhisar Cezaevi’nden beri yakından takip ediyorum. Sayısını hatırlayamadığım kadar özel görüşmelerim oldu. Sayın Erdoğan’la en çok yurtdışı seyahatine çıkan gazetecilerden biriyim. Pasaportum yurtdışı çıkış mühürleriyle dolu. Hemen hepsi resmi seyahatleri takip. Yüzde 90’nı da AK Parti’nin programıydı. Ben terörist değilim. Ben darbeci değilim. Etimle kemiğimle gazeteciyim. Bütün Ankara bunun tanığıdır. Meclis’teki her milletvekili tanığıdır. Türkiye tanığıdır. Terör gibi bir suç potansiyeli taşıyan biri olsaydım çoktan taca çıkar, Devlet erkanının programlarına davet edilmezdim.

Yazılarımın yayınlandığı ve 26 yıl emek verdiğim Zaman Gazetesi yasal ve meşru bir yayın organıydı. T.C. kanunlarına göre yayın yapan bir gazeteydi. 2012 yılında Gazetenin 25. Kuruluş yıldönümünün onur konuğu Sayın Başbakan Erdoğan'dı. Kabinenin yarısı ve diğer parti temsilcileri programdaydı. Sayın Erdoğan medya davetlerine çok az icabet etmiştir. Ama Zaman'a geldi. Özellikle geldi. Ve unutulmaz tarihi bir konuşma yaptı. Aynen şunları söyledi: '80 müdahalesinin ağır havası Türkiye'nin üzerindeyken ZAMAN ateşte açan bir çiçek gibi Ankara Rüzgârlı sokaktan Türkiye'nin fikir ve medya dünyasına renk kattı. ZAMAN sadece gazete olmadı. Bin yılın birikimiyle bu toprakların sesi, nefesi olarak Türkiye'nin 25 yılına şahitlik yaptı. Müdahalelere çanak tutmayan, psikolojik operasyonlara selam durmayan, emir komuta zinciri içinde manşet atmayan zor zamanlarda hakkı, hukuku, demokrasiyi savunan tüm yazarları buradan selamlıyorum...'

O selamı alıyorum. Burada tarif ettiği yazarlardan biriyim ben. İşte ben bu gazetenin Ankara yayın temsilciliğini yaptım. Eğer gazete yayın hayatına devam etseydi, 15 Temmuz kanlı darbe girişimine karşı en ağır yazıları yazacağımdan hiç kimsenin kuşkusuz olmasın. Darbenin önünde, arkasında, sağında, solunda kim varsa, kime kadar uzanıyorsa en ağır cezalara çarptırılmaları için kalem oynatmaktan çekinmezdim. 28 Şubat'ta, 2007'deki e-muhtıradan çekinmediğim gibi. O uğursuz gece Ankara'daydım. En sert tepkiyi gösterdim... Duam o ki Allah bu ülkeye bir daha 28 Şubatlar, 15 Temmuzlar yaşatmasın.

Ankara programından bir hafta sonra İzmir'deki programın konuğu o dönem Ulaştırma Bakanı olan Sayın Binali Yıldırım'dı. Ankara'daki yoğunluğundan dolayı programa gecikmeli yetişebildi. 'Benden önce kimin ne konuştuğunu bilmiyorum. Ama hepsinin altına imzamı atıyorum' dedi. Deniz Baykal CHP Genel Başkanı iken 'Ben Zaman'a röportaj verdiğimde en ufak bir endişem olmuyor. Sözlerimin çarpıtılmasından korkmuyorum' demişti. Beşir Atalay medyadan sorumlu olduğu Devlet Bakanlığı sırasında 'İyi ki Türk medyasında Zaman gibi bir gazete var' dedi. Örnekleri çoğaltmam mümkün. Arşivler benzer açıklamalarla dolu.

Ankara Yayın Temsilciliğini uzun süre yürütmemin önemli nedenlerinden biri AK Parti ile siyasi yakınlığım ve AK Parti kadrolarıyla kurduğum ilişkidir. Hemen belirteyim, yayın temsilciliğim adı üzerinde haberlerle sınırlı. Gazetelerin yayın politikalarını İstanbul merkez yönetimi belirler. Benim de bir dahlim söz konusu değildir. Yayın politikalarıyla ilgili soruların muhatabı değilim.

Yazılarım kendi düşüncelerimdir. Aklımı kiraya vermedim. İnanışımı, düşündüğümü ve doğru bildiğimi yazdım. Zaman'da yazdım AK Parti'ye sempatiyle baktım ama ben ne ZAMAN-Perestim ne de AK-Perestim. Ben HAK-Perestim. Ben sözde değil, hücrelerime kadar hesap gününe inanan biriyim. Doğruya doğru, yanlışa yanlışı derim.

SAYIN YARGIÇLAR!

İddianamede yer alan değişik tarihli 8 yazının içeriği AK Parti politikalarına ilişkin eleştirilerden, uyarılardan ve tespitlerden ibaret. Sadece politik eleştiri. Bu da gazetecinin en doğal görevi. AK Parti eleştiriden münezzeh mi? Hayır. Yanlışları dile getirilemez mi? 'AK Parti eşittir devlet' düşüncesinde değilim. Bu anlayış çok gerilerde kaldı, çağdaş yönetimlerde bir karşılığı yok.

8 yazıda ağırlıklı olarak 17 Aralık iddiaları yer alıyor... AK Parti tepkisini hemen gösteren eleştiriler konusunda hassas bir parti. Buna rağmen söz konusu 8 yazı yüzünden AK Partililerden eleştiri ve tepki almadım. Anlayışla karşılandım. Savcının radarına nasıl takıldı? Anlayabilmiş değilim. Yazıların tamamını okumuş olmalı. Aksi düşünülemez. Gene de zihnimde bir soru işareti kaldı.

Yazılarımın başlıkları sadece iddianamenin '17-25 Aralık soruşturmaları' bölümünde yer alıyor. Şimdi kısaca o yazıların içeriğine gireceğim. 22 Aralık 2013 tarihli yazıda 'Nereye' diye sormuşum. 17 Aralık'tan sonra yaşananlara dikkat çekerek 'Nereye?' diye sormanın nesi suç? Sadece gelişmeleri yazmışım. 17 Aralık'a ilişkin ne düşündüğümü bile belirtmemişim. Fotoğrafi yansıtmışım sadece. Ortada görüntülerle desteklenen iddialar var mı? Var. Siyasetçi göz önündeki insandır. Dünyanın her yerinde siyasetçi hakkındaki iddialar önemlidir, haberdır. Her gazeteciyi de ilgilendirir. Bir siyasetçi için iddia hüküm gibidir. Hem kendisini hem partisini yıpratır. Bundan kurtulmanın tek yolu 'yargılanmak' ve 'aklanmaktır'. İddia siyasette taşınmaz. Giderek ağırlığı artar çünkü.

Sayın Davutoğlu'nun 'Başbakan' sıfatıyla ilgili 4 bakanı karşısına oturarak 'Ben sizin suçsuz olduğunuza inanıyorum. İddiaların çürütülmesi için yargılanmanız daha doğru olur.' dediği medyaya yansıdı. Bu teklif de edilmedi. Böyle düşünen çok AK Partili olduğumu biliyorum. Yüce Divan oylamasında 'vicdan' değil 'disiplin' galip geldi. Siyasette çoğu kere vicdan ile parti disiplini örtüşmez. Sayın Başbakan Davutoğlu oylamalara katılmadı. AK Parti hatırı sayılır oranda fire verdi.

MHP, CHP, HDP ve Meclis'te bulunmayan diğer partilerin tamamı 17 Aralık iddialarını önemsiyor. Sayın Kılıçdaroğlu ve Sayın Bahçeli'nin zehir zemberek açıklamaları arşivlerde. Kamuoyunun yüzde 50'den fazlasının 17 Aralık'ı 'yolsuzluk' olarak gördüğü anketlere yansıdı. Medyanın büyük bölümü 17 Aralık'ı 'yolsuzluk' olarak haberleştirdi ve yorumlarla destekledi. 17 Aralık iddialarını yazmak suçsa AK Parti'nin bir bölümü, diğer partilerin tamamı suçlu demektir. Ve yargılanmaları gerekir. Bu en az 50 milyon kişilik dava dosyası demek.

17 Aralık'tan kurtulmanın yolu iddiaları yazan gazetecileri hapse atmaktan değil, iddiaların yargıya taşınıp aklanmasından geçer. Eğer söylendiği gibi her şey kumpassa aklanmak çok kolay olurdu. Bizim millet darbe mağduru siyasetçiyi sever. Bunu en iyi bilen AK Parti söz konusu 4 Bakanı niye bir daha aday

yapmadı? Söyleyin niye? Belli ki AK Parti'nin de kafası karışık. AK Parti iktidarının ilk yıllarında yolsuzluk komisyonu kurdu ve birçok siyasetçiyi Yüce Divan'a gönderdi. Ama iğneyi kendisine batıramadı. Benim yazılarımda söylediğim bu. Eleştirdiğim bu.

Yazılarımda söylediklerim, 'kamuoyuna mal olan 17 Aralık iddiaları açıklığa kavuşsun' demekten ibaret. O yazılarda bakanların isimlerini bile bilinçli olarak geçirmedim. Sadece olgudan bahsettim. Benim kişilerle işim olmaz. Ki o dört bakandan ikisiyle çok özel hukukum var. 17 Aralık'ı kampanyaya dökmedim. İddia makamının 3 yılda bulabildiği yazı sayısı sadece 8... Onlarda da 17 Aralık'tan bir vakıa olarak söz edilmekte.

Sayın Cumhurbaşkanı Erdoğan iki ay önce, parti toplantılarında teşkilatı yeniden kurgularken 'Bu hırsız nereden buldunuz' dedirtmeyecek isimler seçmeliyiz' dedi. Bu sözün bir anlamı var. Durduk yerde söylenmedi herhalde.

İddianamedeki ikinci yazım '2013'e veda ederken'. 29 Aralık 2013 günü bir yılın siyasi olaylarını anlatmışım. Kamuda başörtüsü yasağının kaldırılmasını, milletvekillerinin başörtüsüyle Meclis'e girebilme hakkı elde etmesini 'devrim' niteliğinde adımlar diye övmüşüm. Yeni Anayasa çalışmalarının başarıya ulaşmamasını eleştirmişim. Çözüm sürecinden, Gezi olaylarından, bir vakıa olarak söz etmişim. '17 Aralık siyaseti sarstı' demişim. Yanlış mı? Sarsmadı mı? Ne var bunda? Suç nerede? Darbe nerede? Cebir ve şiddet nerede? Yazıda yanlış yorumlanabilecek bir ifade ve ima bile yok. Kaldı ki kanunların suç saydığı eyleme rastlansın. Suçun s'si bile yok. Olay yeri raporu gibi az yorumlu klasik bir yıl değerlendirmesi.

Üçüncü yazım 10 Ocak 2014 tarihli 'Kumpasa Gelmek' başlığıyla iddianamede yer almış. AK Parti'nin politikalarına eleştirel bakış. O dönem Adalet Bakanı olan Bekir Bozdağ'ın 'Allah şirki, devlet şeriki kabul etmez' sözüne tepki göstermişim. 28 Şubat'ın generallerini hatırlattığını söylemişim. İyi de yapmışım. Yine öyle düşünüyorum. Devlet, iktidar ilahlaştırılabilir mi? Böyle söz olur mu? Yazıda organize suç örgütleriyle mücadelede birileri AK Parti'yi kumpasa getirebilir diye ifadeler kullanmışım. 'AK Parti durup bir dakika düşünse, 2002'yi, 2010'u düşünse, bugünkü halini analiz etse...' diye de bitirmişim. Suç mu bunlar? Hangi yasaya göre suç unsuru içeriyor? Bu yazımın iddianamede ne işi var?

'İki Türkiye' yazısını 5 Şubat 2014'te kaleme almışım. Yazıda partilerin Meclis'teki gurup toplantılarını analiz etmişim. 'İktidarın Türkiye'si farklı, muhalefetin Türkiye'si farklı' demişim. CHP ve MHP gruplarında dile getirilen 17 Aralık iddialarına AK Parti'nin ikna edici cevaplar vermesini istemişim. Duymazdan, görmezden gelmesini eleştirmişim. Ne var bunda?

Bir diğer yazıda 'Yeni Parti mi?' sorusunu yazı başlığı yapmışım. Sayın Erdoğan 'Başbakan' sıfatıyla gazetecilere 'Yeni partiler çıkabilir' demiş. Ben de o sözü analiz etmişim. Yeni parti ihtimalini ortaya atan ben değilim. Benim yaptığım

basit bir yorumdan ibaret. ‘Yeni partiyi Başbakanın söylemesi enteresan. Düne kadar ihtimal vermezdim’ diye yazmışım. Allah aşkına bu yazıda ne var? İddianameye girecek, yargının konusu olacak hangi suç veya şüphe unsuru var?

28 Şubat’ın yıldönümünde ‘28 Şubat’ın 2014 versiyonu’ diye yazmışım. AK Parti politikalarının 28 Şubat’a benzediğini yine MGK odaklı gündemin oluşmaya başladığını ifade etmişim. Bu eleştiri yapan ilk ben değilim. Birkaç ay önce Saadet Partisi Genel Başkanı Temel Karamollaoğlu AK Parti’ye ‘28 Şubat’ı aratıyorsunuz?’ diye seslendi. Bir önceki Genel Başkan Mustafa Kamalak’ın da benzer çıkışlarını hatırlatmak isterim.

‘17 Aralık Milli Güvenlik Sorunu’ başlıklı yazı yazmışım. 28 yaşındaki İranlı iş adamı Reza Sarraf’la ilişkilerinden dolayı 4 bakanın koltuklarını kaybetmesinin ülke için problemlili olduğunu anlatmışım. 4 Bakan niye gitti? Sarraf’la münasebetlerinden dolayı. Bunu yazmışım. Ki hala bu sorun devam etmekte.

7 Mart’ta ‘AK Parti zorda...’ başlığıyla yazı yazmışım. 30 Mart seçimlerinde AK Parti’nin durumunu değerlendirmişim. ‘AK Parti’nin rakibi ne CHP ne MHP bizzat kendisi demişim. Gerginlik üzerine kurulu seçim stratejisini eleştirmiş, uyarılarda bulunmuşum. Nitekim o seçimlerde AK Parti özellikle başta Ankara olmak üzere, büyükşehirlerde çok zorlandı. AK Parti’nin seçim politikasını yazdığım bu yazının iddianamede ne işi var? Ben Ankara gazetecisiyim. İşim bu. Sadece AK Parti’nin değil tüm partilerin seçim politikalarını bir kez değil defalarca yazdım. Bu yazı hangi suça kanıt olabilir?

İddianamede başlığı yer alan son yazım ‘Aman dikkat...’. Berkin Elvan’ın cenazesinin provokasyonlara açık olduğunu belirten ve iktidarı ikaz eden bir yazı. Aynı günlerde Burak Can’ın öldürülmesi karşısında ‘başlığı koyduğum’ ‘Aman dikkat!’ uyarısı yapmışım. AK Parti’nin gerginliği besleyen üslubunu tenkit etmişim. ‘Devlet öfkeyle değil siyasetle yönetilir’ diye noktayı koymuşum. Haksız mıyım? Bu iddianameye suç delili diye girecek yazı mı? Vatansever bir kişinin yazması gereken yazılar bunlar.

SAYIN YARGIÇLAR!

İddianamenin 46. sayfasında 25 Aralık 2015 tarihinde ‘Zaman Gazetesi Ankara Temsilcisi Mustafa Ünal, Kemal Kılıçdaroğlu ile yapılan söyleşiye atıfla cemaatin mazlum olduğunu ve cemaate zulmedildiğini ileri sürerek bu örgütü müdafaa etmiştir’ deniliyor.

Önce düzeltme yapmak lazım ben Zaman Ankara Yayın Temsilcisiyim. Künyede yazan bu. İddianame resmi bir evrak olduğunu göre doğrusu yazılmalı diye düşünüyorum. Kılıçdaroğlu’nun sıfatı unutulmuş. Kılıçdaroğlu’nun kim olduğunu herkes biliyor ama yine de ‘CHP Genel Başkanı’ ifadesi yer almalıydı. Aynı zamanda ana muhalefet partisi lideri. Bu makamın devlet protokolünde önemli yeri var. Ben vatandaş Kemal Kılıçdaroğlu ile değil CHP Lideri Kemal Kılıçdaroğlu’nun görüşlerini yazdım. Bu durumda iddia edilen ‘örgüt’ü savunan

ben miyim? Yoksa Kılıçdaroğlu mu? Yazının tamamını buldum. CHP Lideri 2014 yılının siyasi değerlendirmesini yapmak üzere aralarında benim de bulunduğum gazetecilerle kahvaltılı basın toplantısı yapmış. Orada kendisine sorulmuş: ‘Fethullah Gülen’le ilgili ne düşünüyorsunuz?’ diye. Bu tip toplantılarda her soru sorulur. Bir kısıtlama olmaz. Ayrıca Kılıçdaroğlu her soruyu anlayışla karşılayan bir siyaset adamıdır.

Soruyu ben sormadım. Kılıçdaroğlu’nun cevabı şu olmuş: ‘Gülen hareketini en çok eleştiren biziz. Ama siz benim gibi düşünmüyorsunuz diye onu yok edeceğim dersiniz biz mazlumun yanında oluruz. Mazlumun savunmayacağız da kimi savunacağız. Kimse kusura bakmasın’.

Ben de bu ifadeleri köşeme taşımışım. Orada bulunan tüm gazetecilerin yaptığı gibi... Bunları yazmayana gazeteci denmez. Ana muhalefet liderinin gündemin sıcak konusuna ilişkin sözlerini aktarmak suçun delili olabilir mi? Ben söyleyen değil aktaranım. Bu yüzden suçlanmamı anlayabilmiş değilim. Ondan 3 yıl önce o tarihte ‘Başbakan’ olan Sayın Erdoğan’ın da aynı minvaldeki sözlerini hatırlatmak isterim. 3 gazeteciydik. Balıkesir’den Yalova’ya miting için giderken Sayın Erdoğan’la helikopterde konuştuk. Yine soruyu soran ben değilim. Bir başka meslektaş... Sabah Gazetesi’nden Mahmut Övür’ün köşesinden aynen aktarıyorum: ‘Başbakan Erdoğan’a yönelttiğimiz MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli, kasetlerle ilgili Fethullah Gülen’i suçladı. Gülen’in böyle suçlanmasını nasıl değerlendiriyorsunuz? sorusuna bir hayli sertti: ‘MHP’nin bir defa Fethullah Hocaefendi’ye saldırısı gerçekten bana göre ihanet derecesindedir. Hiç ahlaki değil, çok çirkin bir şey. Yani Hocaefendi işi gücü bırakmış da Bahçeli ile mi uğraşılıyor. Bir defa onun bulunduğu makam böyle bir şeye müsaade etmez...’. İddia makamı benim de aynı ifadelerin yer aldığı yazımı bulabilirdi. Ama yapmamış. Kılıçdaroğlu ile yetinmiş. Oysa iktidarın sözü daha kıymetlidir. Çünkü arkasında güç vardır. Hükmünü icra eder. Muhalefetin sözü ses olarak kalır.

Hukuk ne kadar zorlanırsa zorlansın Kılıçdaroğlu veya bir başka siyasetçinin kamuoyuna açıkladığı düşüncelerini benim bir gazeteci olarak köşeye yazıma konu etmem asla suç oluşturmaz. Bir suçun kanıtı olamaz. Türk hukukuna göre de böyle, evrensel kriterlere göre de... Ben bir ana muhalefet partisi liderinin söylediği sözleri yazmanın müebbetlik suç kapsamında değerlendirileceği bir hukuk sistemi olduğunu sanmıyorum.

SAYIN YARGIÇLAR!

Ben bu 9 yazıyı yazarak hangi suçu işlemişim? Bu yazılar hangi suçların deliliymiş?

İddianamenin sonunda aralarında benim de bulunduğum gazeteci yazarların isimleri sıralandıktan sonra suçumuz şöyle tarif ediliyor: ‘Hükümete sadece muhalefet yapılmadığı ve eleştiri yöneltmediği görünürde suç unsuruna rastlanmayan yazılarında dahi basın ve ifade özgürlüğünün sınırlarını aşarak devlet

yetkililerinin ve kurumlarının haklarını ihlal eden ifadeler kullandıkları...’

Bu ifade bütün yazarları kapsıyor. Böyle genel suçlama ve itham ne kadar hukuki takdirinize bırakıyorum. Ben payıma düşeni cevaplayacağım. ‘Görünürde suç unsuruna rastlanmayan yazılar’ ifadesine özellikle dikkat çekmek isterim. Aslında burada dava düşer. İddia makamı ‘görünürde suç yok’ diyor. ‘Görünmez suç’ diye bir kavram ben bugüne kadar duymadım. Görünürde rastlanmayan suç görünmezde mi rastlanmış? Bunu okuyunca ‘Acaba bizim görmediğimiz gizli bir iddianame mi var?’ diye düşünmeden edemiyor insan.

Ankara’da gizli anayasa diye ‘Kırmızı Kitaptan’ çok söz edilir. Kastedilen Milli Güvenlik Siyaset belgesidir. Onu hatırladım. Orada bugünkü AK Parti kadrolarının bir kısmının devletten uzak tutulması gerektiğinden dem vurulduğunu bir bakandan dinlemiştim. ‘Gizli iddianame’ diye bir şey olacağına hiç ihtimal vermem. Ben elle tuttuğum gözle gördüğüm bu iddianameye göre savunma yapıyorum.

Bu ifade, yukarıda anlattığım yazılarda görünürde suç unsuruna rastlanmadığının bizzat iddia makamın tarafından itirafıdır. Suçsuzluğumun da kanıtıdır.

Sayın Yargıçlar, görünürde olmayan ‘görünmez suçla’ itham ediliyorum. İddia makamı niyet mi okuyor? Kalbe mi bakıyor? Zihninden geçenleri mi tespit ediyor? Tek yaptığı, ‘görünmez suç’ gibi bir kavram kazandırmak hukuk literatürüne...

Hukukçu değilim ama yargının maddi ve somut kanıta baktığını biliyorum. Herkes de bilir. Yargı için malum, görünür önemlidir. Niyeti, kalbi, beyni sorgulamaz. İtiraf edeyim iddianamede en keyif aldığım cümle bu. İddia makamına bunu yazdığı için teşekkür ediyorum. Türk yargısı adına üzüntü verici ama kendi adıma muhteşem bir cümle...Bu cümleden sonra aslında savunmaya devam etmenin anlamı kalmadı ama ortada 3 müebbet talebi var.

Yukarıda iddianame de okuduğum ithama isnaden iddia makamına soruyorum: ‘Ben hangi yazımda basın ve ifade özgürlüğünün sınırlarını aşmışım?’. Değil 9 binlerce yazım arasında basın ve ifade özgürlüğünün sınırlarını aşan yazı getirsin suçlamayı kabul edeceğim. Getiremez. Bir cümle bulamaz. Ben kendimi biliyorum. Ne yazdığımı biliyorum.

İddia makamından hakkımda dile getirdiği isnadın maddi kanıtını, somut delilini göstermesini istiyorum. Bu benim en doğal hakkım. İddia makamı söylediğini delille, belgeyle desteklemek zorunda... Bir tercih değil bir mecburiyet bu. Hukuk bunu emrediyor.

SAYIN YARGIÇLAR!

İddia makamına göre ben ‘basın ve ifade özgürlüğünün sınırlarını aşarak’, ‘devlet yetkililerinin ve kurumlarının haklarını ihlal’ niteliğinde ifadeler kullanmışım.

Hangisiymiş o ifadeler? Bir örnek görsek...

İddia makamına soruyorum kanunlarda ‘Devlet yetkililerinin ve kurumlarının haklarını ihlal’ diye bir suç var mı? Ben gazeteci olarak bugüne kadar duymadım. Devlet yetkilileri ve kurumlarla iç içe geçti gazetecilik hayatım. Devletin ve kurumların kalbi olan Ankara’nın künhüne vakıfım. Hukukçulara sordum ‘Böyle bir suç yok ilk defa duyuyoruz’ dediler. Bu durumda iddia makamı yasalarda bulunmayan bir suç icat etmiş olmuyor mu? ‘İhlal’den kasıt hakaret ise ayrı. O suçun müeyyidesi farklı. 3 müebbetlik iddianamede ne işi var? Kaldı ki ‘devlet yetkilileri’ ve ‘kurumlar’ gibi geniş ve muğlak parantezine girecek ‘hakaret ve aşağılama’ suçum da yok. Olsaydı çoktan dava açılırdı.

AK Parti yönetiminin bu konularda ne kadar hassas olduğunu bilmeyen yok. Adliye sarayları hakaret davalarıyla dolu... Bu konuda AK Parti’nin radarından kurtulmak mümkün mü? Avukatlar, avını bekleyen şahin gibi tetikte. İddia makamı devam ediyor: ‘Ya da ön hazırlık niteliğinde yazılar yazdıkları...’ Burada kastedilen ne acaba? Suçlamanın açık ve anlaşılır olması lazım. Neyin ön hazırlığı? Hangi yazıları bu kapsamda değerlendiriyor? Benim ön hazırlık niteliğinde bir yazım yok. İddia makamı aksini söylüyorsa ispat etmek zorunda...

SAYIN YARGIÇLAR!

İddia makamı ‘Şüpheli yazarların genel itibarıyla da bu süreç içerisinde böyle bir duruş sergiledikleri...’ şeklinde bir suçlamada bulunuyor. Bu ifadelerde hukuk var mı? Hangi süreç? Hangi tarih aralığını kapsıyor? Buna kim karar verdi? Hangi kriterlere göre karar verdi? Hangi yasada ‘duruş sergilemek’ diye bir suç var? Bu dil ve üslubun hukuki olmadığını söylemek zorundayım. Siyasi bir dil ve üslup bu... Türk yargısı adına üzülüyorum. Ben 400 gündür hapis yatıyorum. Suçlamaya bakınız?

İddia makamı devam ediyor isnatlarına: ‘Ulusal Güvenliği tehdit edebilecek toplum huzurunu, toplumsal barış ve asayişini bozabilecek beyanlarda buldukları, askeri darbe çağrısı yapmaktan çekinmedikleri...’ Kim? Ben mi? Genel, kapsamı belirsiz, muğlak ifadeler? Payıma düşeni şiddetle reddediyorum. Ulusal güvenliğe tehdidi de, toplum huzurunu ve asayişini bozma ithamını da... Özellikle ‘askeri darbe çağrısı yapmaktan çekinmedikleri’ ifadesini iftira ve hakaret kabul ediyorum.

Gazetecilik ve yazı hayatım siyasete, Meclise, hükümete dışarıdan gelen müdahalelere tepki göstermekle geçti. Değil askeri darbeyi, muhtıra, mektup, bildiri gibi müdahalelere karşı sert yazılar yazdım. Herkesin sustuğu zor zamanlarda yazdım. Müdahaleler arasında ayırım yapmadım. Yapmam da... 27 Mayıs neyse 15 Temmuz o. Üzülerek görüyorum ki bugün birçok darbeci farklı saiklerle de olsa AK Parti’nin yanında saf tutmuş durumda... Yazılarımda kurum olarak siyasetin ve Meclisin itibarını korumaya özen gösteren ve bunu karaktere dönüştüren yazılar yazdım. Siyasetçiyi eleştirdim fakat siyaset kurumunun saygınlığını korumaya gayret ettim. Eğer iddia makamı aksini iddia ediyorsa somut

ve maddi kanıtlarını ortaya koymak zorunda. Müddei iddiasını ispatla mükelleftir. Bu hukukun olmazsa olmazıdır.

SAYIN YARGIÇLAR!

İddia makamının sıraladığı isnatlara göre aralarında benim de bulunduğu yazarlar şöyle itham ediliyor: ‘örgütsel hedef ve amacı tamamlayan yazılar yazarak terör örgütü hiyerarşisi içinde görevine yerine getirdikleri...’ Hüküm ağır. Nasıl ve ne şekilde soruları boşlukta? Bir insanı itham etmek bu kadar kolay mı? Söz konusu cemaat iklimi içinde yaşamaksa cemaat hangi tarihte terör örgütü ilan edildi? Yargı hangi tarihte karar verdi? İddia makamı bir tarih vermek zorunda... Yoksa bu suçun kapsamına başta AK Parti olmak üzere en az 50 milyon kişi girer. Benim yazılarımı yazdığım tarihlerde, üyesi olmakla itham edildiğim FETÖ-PDY adı verilen bir örgütün devletin hiçbir resmî belgesinde varlığından söz edilmemiştir. Herhangi bir yargı kararı yoktur. Yazılarımın örgüt bağlamında değerlendirilmesi asla söz konusu olamaz. Hukuk geriye doğru işlemez.

Yasalara ve Yargıtay içtihatlarına göre terör örgütü üyesi olmanın maddi kriterleri var. Bir kişi terör örgütü üyesi olmakla itham edilirken mutlaka maddi unsurlarının ortaya konması gerekir. İddianame de var mı maddi unsur? Yok. Hiç kimse T.C. kanunlarına göre yayın yapan bir medya organında çalıştığı için suçlanamaz. Ayrıntılarını avukatım anlatacak. Ben hiçbir terör örgütü içinde yer almadım. Legal ve meşru limanlarda demirledim. Benim ZAMAN gazetesinde çalışmam tamamen profesyonel ilişkinin gereğidir. İtiraf ediyorum, yazılarımı gazetenin yayın politikasına bakarak değil AK Parti’nin politikalarına bakarak yazdım. Umarım yarın AK Parti’nin propagandasını yapmaktan yargılanmam...

İddia makamı beni terör örgütü üyeliği, Anayasa, Meclis ve hükümeti devirmeyi amaçlamakla suçluyor. Ama ortaya hiçbir somut ve maddi delil koyamıyor. Suç havada... Desteksiz ve mesnetsiz. Ne herhangi bir örgüt üyesiyim nede Anayasa’yı, Meclis’i ve Hükümeti yıkmayı hedefleyen bir eylemim söz konusu. İddia makamının kanıt diye iddianameye aldığı yazıları izah ettim. Hepsini tek tek çürüttüm. Yazıdan başka kanıt yok. Ne yanlış yorumlanabilecek ironik cümlem var ne de ima eden yazım. Benim yaptığım sadece gazetecilik faaliyeti. Yasal sınırlar içinde yazı yazmak. Eğer söz konusu olan AK Parti’yi eleştirmekse yazılarımın yüzde 90’ı AK Parti iktidarının politikalarını takdir eden yazılardır.

İddia makamı örgüt medyasını anlatırken ‘Tahşiye, MİT tırları, Selam Tevhit davası’ gibi örnekler veriyor. İddia makamına göre madem ben örgütün amaç ve hedefi doğrultusunda yazılar yazıyormuşum neden bu konularda hiç yazmamışım? 17 Aralık iddialarını yazdım çünkü siyasi sonuçları vardı. Diğerlerini yazmadım çünkü Ankara’nın konusu değildi. Bu bile benim yazılarımı tamamen hür irademle yazdığımı göstermez mi? Bana kimsenin talimat vermeye ne hakkı var ne de haddine...

Bu iddianame Anayasa ile teminat altına alınan, düşünce ve fikir

özgürlüğüme, basın ve ifade özgürlüğüme bir saldırıdır. Suç duyurusunda bulunuyorum. Doğuştan kazandığım hakları kullanmam, iddianamede suç diye anlatılmakta. Allah'ın bana bahsettiği akıllı kullandığım için suçlanıyorum. Bunu Tarihe şikâyet ediyorum. Allah'a şikâyet ediyorum.

Benim yazılarımın tamamı Anayasa ile güvence altına alınan 'fikir ve düşünce özgürlüğü' kapsamındadır. Basın ve ifade özgürlüğü sınırlarını aşmış olmam asla söz konusu değildir.

İddianamede hakkımda yazılanlar hukuk, adalet, içtihatlar ve evrensel kriterlere vurulduğunda suçsuzluğum ortaya çıkar. İddianameler konusunda Türkiye'nin sicili parlak değil. İstatistiklere göre iddianamelerin yarıya yakını beraatla sonuçlanıyor. AİHM'nin tespitlerine göre mahkûmiyet kararlarının önemli kısmı bozuluyor.

Türkiye'nin zor zamandan geçtiğinin farkındayım. En çetin sınav da Türk yargısının... Yükün ağırlığı hukukun omuzlarında. Tarih demokrasiye, özgürlüklere, hak ve hürriyetlere doğru akıyor. Bu topraklarda bazen arzu edilmese de bazı inkıtalar yaşanıyor maalesef. Demokrasi, hak ve özgürlükler sınırlanıyor. Bu arızı durum geçici. Kalıcı değil. Böyle dönemler hiç hayırla yad edilmiyor. Birkaç yıl önce kendisine karşı AK Parti'yi savunmak zorunda kaldığım biri bugün bakan koltuğunda oturuyor. Bense mahpusum... Türkiye iklimi değişken, siyaseti yaman bir ülke. AK Parti'nin kapatma davası haberini alkışla karşılayanlar bugün başköşelerde ağırlanıyor. Bütün riskleri göze alarak sert tepki gösteren ben 420 gündür tutukevindeyim.

Evet, sıkıntılar var ama Türkiye Yargıcın 'Sizi buraya tıkan irade böyle istiyor' dediği 1960'ların Türkiye'si değil. Malatya davasında yargılanan Necip Fazıl'ı hâkimin odasına çağırarak 'Tavan üzerime yıkılacak gibi oluyor. Cübbemi parçalayasım geliyor. Fakat sizi tahliye edemiyorum. Anlayınız...' dediği 1950'lerin Türkiye'si de değil.

Türkiye AB ile tam üyelik müzakereleri yapan bir ülke. Atatürk'ün ifade ettiği gibi gözünü 'muasır medeniyetler seviyesine' dikmiş bir ülke. Bu ülkenin yarınları bugünden aydınlık olacak. Demokrasinin standartları artacak. Hak ve hürriyetler evrensel kriterlere yükselecek. Özgürlükler genişleyecek. Siyaset normalleşecek. Ankara'nın gerilimi düşecek. Türkiye farklı düşünen insanların birbirine tahammül ettiği müreffeh, demokrat bir ülke olacak. Yargı AB kriterlerine tam uyum sağlayacak. Ankara kriterleri, özel şartlar, kendine özgü hükümler olmayacak. Tarihin de Türkiye'nin de yönü bu. Bu tablo karşısında tahliyemi istemeyi zül addediyorum. İddianame lisanı haliyle 'tahliye' diye bağıyor zaten. Adalet'in de hukukun da gereği bu. Ben merhamet değil adalet istiyorum. Haksız yere 420 gündür devam eden mahpusluğumun son bulacağına inancım tam. Adaletle kötülük yapmayacağınıza inanıyorum.

İstanbul'da hakimler var demek istiyorum. Bu dava Avrupa'ya kalmamalı.

Kararı Türk hakimler vermeli. Adaletin altında Türk hakiminin imzası olmalı. Adaletle Türk hakiminin imzası daha çok yakışır.

Sabırla dinlediğiniz için teşekkür ederim. Rahatsız edici ifadelerim olduysa mahpusluğun psikolojisine verilsin. Bir İran atasözünde dendiği gibi ‘Zincire vurulmuş Aslan’a ar-ayıp olmaz’..